

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,"



ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ξενοφώντος
Ἀριθ. 15 α
ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 23191

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Ἐκδόσις Δεκαπενθήμερος

ὑπὸ καὶ Ἐπιμελείᾳ ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
π. Βουλευτοῦ τ. Διευθυντοῦ «Δικαστικῆς». Δικηγόρου

ΕΤΟΣ Α'.

Φύλλον 5ον

1

Φεβρίου 1954

1η Φεβρουαρίου 1954

Προσφέρονται βεβαίως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀναπληρωματικῶν ἐκλογῶν τῆς 24ης Ἰανουαρίου εἰς παντὸς εἶδους ἐρμηνείας ἐνέχουν μάλιστα καὶ στοιχεῖα δυνάμενα νὰ ἱκανοποιήσουν *ἅπαντας* τοὺς συμ-μετασχόντας εἰς αὐτάς : Τὸν Συναγερμὸν, διότι ἐπέτυχε τὴν νίκην, τὸ Κέντρον διότι ἀνέκτησεν ἐν μέρει τὰς δυνάμεις του, τοὺς Κομμουνιστὰς διότι ἠῤῥξησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων τῶν εἰς σημεῖον ὥστε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καιρίας διὰ τὴν ὑπαρξίν της, περιφερείας τῆς Ἑλλάδος : τὴν Θεσσαλονίκην, νὰ ἀμφισβητήσουν σοβαρῶς τὴν νίκην.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὴν ἀλχημίαν τῶν ἀριθμῶν διὰ νὰ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ προσπάθειαι εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ὑποποτι κομματικῆς προκαταλήψεως καὶ δὲν ἔχουν κατ' οὐσίαν ἄλλην ἀξίαν παρὰ τὸ ὅτι καταδεικνύουν διὰ καταλλήλου ἐπεξεργασίας τῶν ἀριθμῶν . . . ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὅποιον ὁ γράφων θὰ ἤθελε νὰ ἀποδείξῃ !

Δι' αὐτὸ θὰ περιορισθῶμεν εἰς ἓν καὶ μόνον σημεῖον, τὸ ὅποιον καταφανῶς προσπερνᾷ ὅλα τὰ ἄλλα εἰς σημασίαν καὶ ἐκφράζει καλύτερον ἀπὸ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο τὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως :

Τὸ ὅτι δηλαδὴ αἱ κομμουνιστικαὶ ψῆφοι ἠῤῥξήθησαν κατ' ἀριθμὸν εἰς τὴν περιχέρειαν τῆς Θεσσαλονίκης εἰς σημεῖον ὥστε νὰ ἀμφισβητήσουν σοβαρῶς τὴν νίκην καὶ νὰ φθάσουν μόλις εἰς ἀπόστασιν 3000 ψήφων ἀπ' αὐτῆς, ἐπὶ συνόλου 145 χιλιάδων ψηφισάντων.

Ἐξηγήσεις θὰ δοθοῦν βεβαίως πολλαί : ἡ «πόλωσις» ἡ διάλυσις τῆς «Επὲκ» καὶ τίς σῖδε τί ἄλλο. *Τὸ γεγονός* ὅμως παραμένει βαρὺ, καὶ ἀμετάκλητον : οἱ κομμουνισταὶ ἔφθασαν μέχρι 3000 ψήφων ἀπὸ τὴν νίκην, εἰς μίαν περιφέρειαν τῆς χώρας ὅπου συγκεντροῦνται ὅλα τὰ ζωτικά νεῦρα τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅπου, κατὰ τὸ ἰσχύον ἐκλογικὸν σύστημα θὰ ἐξησφάλιζον ἐὰν ἐπετύγχανον εἰς γενικὰς ἐκλογάς, εἴκοσι ἔδρας ἐν τῇ Βουλῇ. Ἐὰν αὐτὸ δὲν συνέβη, τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἠρκέσθη νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν μίαν προειδοποίησιν. Ἡ σκιά τοῦ κινδύνου αὐτοῦ θὰ ἔπρεπεν ὅμως νὰ παρακολουθῇ ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὅλους ἐκείνους οἵτινες δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὰς εὐκόλους θριαμβολογίας τῶν μετεκλογικῶν ἐορτῶν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

φρ. Τ. Σ. 60

4-6-92

45568



Ἡ πρόοδος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψήφων τῶν κομμουνιστῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐλαφρὰν ὑποχώρησιν τῶν συνολικῶν δυνάμεων τῆς δεξιᾶς, καταδεικνύει τῶν ἀναντιρρήτως ὅτι ὁ διαφορισμὸς τῶν μαζῶν τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἡ περίφημος πολιτικὴ πόλωσις τῆς χώρας, *λειτοῦργεῖ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν κομμουνιστῶν. Τὸ θέμα τῆς πολώσεως ἐπομένως διὰ τὸ ὁποῖον τόσα ἐγράφησαν ἕως τῶρα, ὑπερῆκοντὶς σήμερον ἀπὸ ἄλλο σοβαρώτερον: τὸ θέμα τῆς πολώσεως ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κομμουνισμοῦ.* Ἐὰν ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ μιᾶς πολώσεως ἣτις θὰ εἶχεν ὡς κύριον ἀποτέλεσμα τὸ ὅτι ἐξογκῶναι ὑπερμέτρως τὰς κατὰ καιροὺς πλειονοψηφίας, τὰς ὁδηγεῖ οὕτω εἰς τὸ κατ' οὐσίαν ἀνεξέλεγκτον, κλονίζει τὸ κράτος δικαίον καὶ δημιουργεῖ ἐν κλίμα ὁλοκληρωτισμοῦ ἀφ' ἐνός, ἀπογνώσεως καὶ αὐτοδικίας ἀφ' ἑτέρου, τὸ κακὸν δὲν θὰ ἦτο ἀνεπανόρθωτον. Ὅταν ὅμως ἡ πόλωσις διαχωρίζῃ *τὰς μάζας* κατὰ τρόπον ὥστε νὰ παρασύρῃ πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν συνωμοσίαν ἕνα αὖξοντα ἀριθμὸν ὁπαδῶν, τὸ θέμα ἐκφεύγει τῶν διαστάσεων μιᾶς σοβαρᾶς ἐσωτερικῆς ὑποθέσεως, καὶ θίγει εἰς τὰς ρίζας τῆς αὐτῆς τῆς ὑπαρξίν τῆς χώρας.

Διὰ μίαν *τοιαύτην* πόλωσιν ἐργάζεται σήμερον σωρεῖα συντελεστῶν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μας πραγματικότητος: Ἐργάζεται ἡ συντριβὴ τῆς μικροαστικῆς τάξεως, τῆς πρωτοπόρου αὐτῆς ὄλων τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῆς ὁποίας τὴν δυστυχίαν ἐπεδεινώσαμεν ἔστω καὶ προσκαίρως διὰ τῶν νομισματικῶν πειραμάτων τοῦ τελευταίου ἔτους· ἐργάζεται τὸ ἀσυγχώρητον πείσμα, ἡ ἀποκλειστικότης καὶ ὁ στενόκαρδος φατριασμὸς μὲ τοὺς ὁποίους διαρκῶς ὀξύνονται αἱ ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν ἀστικῶν κομμᾶτων· ἐργάζεται ἡ ἐπίσημος ἀνοχὴ μιᾶς συγκεκαλυμμένης κομμουνιστικῆς παρατάξεως ἡ ὁποία δικαιολογεῖ καὶ διευκολύνει τὰς διαβρώσεις τῆς δυστυχούσης μικροαστικῆς μάξης· ἐργάζεται, γενικώτερον, ἡ πολιτικὴ τοῦ κατευνασμοῦ καὶ τῆς «φιλειρηνικότητος» τὴν ὁποίαν ἐνεκολπώθη ἀπὸ τινος ἡ Ρωσσία καὶ ἡ ὁποία συσκοτίζουσα τὰ ἀμείλικτα προβλήματα ἅτινα μᾶς περιβάλλουν, ἐμείωσεν ἤδη τὴν συνειδησιν τοῦ κινδύνου καὶ κατέστησε σχεδὸν ἀπίστευτα διὰ πολλοὺς ἐξ ἡμῶν τὰ τραγικὰ ἐνδεχόμενα μιᾶς ἐπαναστατικῆς ὑποτροπῆς.

Ἀπὸ τὴν συνδυασμένην ἐπενέργειαν ὅλων αὐτῶν τῶν συντελεστῶν, ὁλοκληροῦται καθ' ἡμέραν ὁ διαφορισμὸς τῶν μαζῶν. Καὶ μὲ τὴν ἀμείλικτον λογικὴν τῆς Λαϊκῆς ψυχολογίας, ὁ διαφορισμὸς αὐτὸς ἀναγκαστικῶς δημιουργεῖται ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν καλύτερον ὀργανωμένων, τῶν πλέον δυναμικῶν καὶ τῶν πλέον ἀδιστάκτων. Ἀποτελεῖ δὲ ἀληθῶς πλήρη ἄγνοιαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὸ νὰ πιστεύεται ὅτι εἶναι δυνατόν τὰ πείσματα τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν αἱ ἀνθρωποφάγοι συνήθειαι τῆς κυβερνήσεως τὴν Κυβέρνησιν φατρίας, ἢ ἡ ἀπόγνωσις τῶν δραχμοσυντηρητῶν, νὰ σταματήσουν πρὸ τοῦ φράγματος οἰασθήποτε «ἐθνικῶς ἀπαραδέκτου» καταστάσεως.

Τὸ φάσμα τὸ ὁποῖον κακότεχνοι χειρίζονται τῆς Λαϊκῆς ψυχολογίας ἐπι-

μένουν νὰ προβάλλουν ἐνώπιον τῆς, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι «ἔπειτα ἀπὸ ἡμᾶς δὲν μένει ἄλλο τι παρὰ ὁ κομμουνισμὸς», ἀρχίζει νὰ κινῆται πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις. Διότι προπαρασκευάζει εἰς τὰ βάθη τοῦ λαϊκοῦ ὑποσυνειδήτου τὴν βεβαιότητα μιᾶς ἐπικειμένης ἐκ βάθρων κοινωνικῆς ἀναμοχλεύσεως. Ὅσοι δὲ χειρίζονται τὸ δέος ὡς ὄργανον κατευθύνσεως τῆς λαϊκῆς ψυχολογίας, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ἀπὸ τὴν πικρὰν πείραν ἀναλόγων προσφάτων περιστάσεων, ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἐνέχει περιέργους καὶ θανασίμους ἀντιστροφάς, καὶ ὅτι ὁ φόβος καθίσταται πολλάκις ἡ ἀπαρχὴ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς τυφλῆς ἀφοσιώσεως.

Ἐχομεν ἐπανέλημμένως ἐπισημάνῃ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς. Τὴν ἐπαύριον μιᾶς ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς ἦτις, χάριτι Θεοῦ, ἦλθεν ἀπλῶς διὰ νὰ μᾶς τοὺς ὑπομνήσῃ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ δεινότερας ἐπιπλοκάς, δὲν διαστάζομεν νὰ τοὺς ἐπισημάνωμεν καὶ πάλιν. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολιτείαν μας.

Εἰς μίαν ἐποχὴν τόσον ἀκανθώδη ἐσωτερικῶς ὅσον καὶ διεθνῶς, ἐποχὴν ὅπου καμμία καλὴ θέλησις καὶ ἱκανότης δὲν θὰ ἐπῆρκουν διὰ νὰ ἀμβλύνουν τὰς ἀναριθμήτους δυσαρεσκείας, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ὑποδαυλίζεται διαρκῶς μία σχεδὸν ὑστερικὴ ἐμπάθεια, θριμμάτισον τὸν ἐθνικὸ φρόνα κόσμον καὶ ἐπιδιώκουσα νὰ μονοπωλήσῃ διὰ τῆς φοβίας τοῦ ἐφόρου, διὰ τῆς ἀπειλῆς τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ διὰ τῶν ὀργάνων διαφόρων ὑπηρεσιῶν, τὴν δύναμιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νόμου. Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἀναταράσσῃται διαρκῶς τὸ αἶσθημα τῆς οἰκονομικῆς ἀσφαλείας μὲ διαρκεῖς αἰφνιδιασμοὺς οἱ ὁποῖοι κατέληξαν νὰ δημιουργήσουν μίαν ἀσθματικὴν κατάστασιν δι' ὅλους τοὺς εὐρισκομένους εἰς ἐννόμους σχέσεις πρὸς τὸ δημόσιον ἢ τοὺς συμπολίτας τῶν. Δὲν εἶναι θεμιτὸν νὰ ἀφίνωμεν τὸν μικροαστικὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας μὲ τὸ πικρὸν συναίσθημα ὅτι ὑπῆρξε τὸ ἐξίλαστήριον θύμα τῆς ἐπιδιωκομένης οἰκονομικῆς μας ἀναρρώσεως.

Ἡ χώρα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τόσα ὕλικά καὶ ψυχικά τραύματα τῆς τελευταίας δεκαετίας, *ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγην γαλήνην καὶ ὀλίγην στοργήν.* Γαλήνην εἰς τὰς πολιτικὰς μας σχέσεις· γαλήνην εἰς τὰς σχέσεις ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν· γαλήνην ἀπὸ τὰ φάσματα καὶ ἀπὸ τοὺς μύθους.

Ἀλλὰ τὴν *γαλήνην* αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἀποκτήσωμεν ποτὲ ἐφ' ὅσον εἰς μὲν τοὺς κόλπους τῆς ἐθνικοφροσύνης θὰ ἀνασαλεύῃ διαρκῶς ὁ ψυχοπαθὴς ἐγωκεντρισμὸς τῶν ὀλίγων «δυναμικῶν» πρωτοπόρων τῆς, ἡ δὲ ἐλλοχεύουσα ἀνταρσία θὰ ἀφίνεται ἀνενόχλητος διὰ νὰ σταχυολογῇ νέας δυνάμεις, καὶ νὰ δηλητηριάξῃ τὸν δημόσιον βίον μας. Αὐτὰ ἀποτελοῦν περιστάτικα τὰ ὁποῖα μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας μᾶς πλησιάζουν ραγδαίως πρὸς τὴν στιγμὴν ὅπου θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν σκληρῶς τὴν ὑποβόσκουσαν ἀνταρσίαν, ὅταν τοῦτο θὰ στοιχίσῃ πολὺ περισσότερον διὰ τὴν γαλήνην καὶ τὸ διεθνὲς κύρος νῆς χώρας.

Ἐχομεν καὶ ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ λήθη τοὺς κανόνας τῶν. Τὸν ὀρισμὸν

των, έδωκε κατά τρόπον ανάγλυφον ό Σαλλούστιος, όταν έγραφε προς τους Ρωμαίους του έτους 61: «έπιείκεια είναι το φροντίζειν όπως ούδεις πολίτης έξορίζεται και όταν άκόμη το άξιζη. Όχι όμως και το έξαγοράζειν την εύκολίαν του παρόντος μετάς καταστροφάς ένός έγγυός μέλλοντος».

Από την μέχρι τουδε επί του προκειμένου Κβερνητικήν πολιτικήν κινδυνεύομεν να έξαγοράσωμεν τα άμφισβητήσιμα κομματικά ώφελήματα της «πολώσεως», με τελείως περιττάς νέας περιπετείας.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

ΤΑ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ (Αποτελέσματα έκλογών).

Ανάγλυφον εικόνα της γενικωτέρας έν Εύρώπη κρισιμότητος της μορφής ήν προσλαμβάνει ή κατά του έρυθρου όλοκληρωτισμού αντίστασις των έλευθέρων έθνών, παρέσχον τα άποκαλυφθέντα υπό Αμερικανών έν Ρώμη, δημοσιογράφων έν σχέσει προς τα άποτελέσματα των τελευταίων Ιταλικών έκλογών. Κατά τας πληροφορίας αυτές, ών έχομεν πλήρη έπιβεβαίωσιν, τα πρό τινος έξελεχθέντα και έπικυρωθέντα υπό των άρμοδίων άρχών άποτελέσματα, παρέχουν εις τον συνασπισμόν του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος πλειονοψηφίαν υπερβαίνουσαν τα 50 ο/ο. Τοϋτο κατά τον Ισχύοντα έκλογικόν νόμον δίδει το δικαίωμα εις τον πλειονοψηφίσαντα συνδυασμόν να καταλάβη τα 65ο/ο των βουλευτικών έδρων. Έπειδή όμως τα πρώτα άνεξέλεγκτα άποτελέσματα έδιδον εις τους Χριστιανοδημοκράτας όλιγότερα των 50 ο/ο των ψήφων ή Βουλή συνεκροτήθη άπλως κατά την αναλογίαν των ψήφων, εις τρόπον ώστε να μή είναι δυνατή ή συγκρότησις σταθεράς κυβερνήσεως και ή χώρα να κλυδωνίζεται εις καθεστώς μακράς άσταθείας.

Η Κυβέρνησις όμως μετά την έξέλεξιν των άποτελεσμάτων άποφεύγει να έξαρμόση τον νόμον και να έκβάλλη της Βουλής τους παρανόμως έδρεύοντας άριστερους, άποφεύγουσα συγχρόνως και να ζητήση την διάλυσιν έκ φόβου χειροτέρων έκπλήξεων!

Η περίπτωσις θα ήδύνατο να άποτελέση θέμα εύθύμου κινηματογραφικής ταινίας, εάν δέν έπρόκειτο περί του μέλλοντος μιάς

χώρας τόσοσν σημαντικήν κατεχούσης θέσιν εις το Ατλαντικόν συγκρότημα ως ή Ιταλία, ή όποία περιπίπτουσα εις το χάος κινδυνεύει να έξουδετερώση την αντίστασιν της Ατλαντικής συμμαχίας εις έν άπό τα σπουδαιότερα στρατηγικά σημεία της.

Ο κομμουνισμός εργάζεται και εκεί όπως και εις τας άλλας ήπειρωτικές χώρας της Εύρώπης πολύ όλιγότερον διά των ίδιων του αριθμητικών δυνάμεων και πολύ περισσότερον διά της συγχύσεως και της άναποφασιστικότητος των άστικων κομμάτων. Δύναμεις του είναι πρό παντός το ότι έκμεταλλεύεται τα χάσματα εις τους κόλπους της άστικής τάξεως και χρησιμοποιεί έναντίον της όλα τα μέσα τα όποία αυτή διστάζει να χρησιμοποιήση εναντίον του,

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ

Είναι όρθή ή άπόφασις της Κυβερνήσεως όπως διατηρήση την μόνιμον οίκονομικήν αντιπροσωπειάν μας έν Παρισίοις. Όχι βεβαίως διότι ή ούσιαστική σημασία της είναι μεγάλη, τώρα μάλιστα όπου αι συζητήσεις του Όργανισμοϋ Εύρωπαϊκής Οίκονομικής Συνεργασίας προσέλαβον σχεδόν έξ όλοκληρου άκαδημαϊκόν χαρακτήρα, αλλά διότι άφ' ου κρίνεται διεθνώς αναγκαία ή διατήρησις του θεσμοϋ, δέν είναι νοητόν να μή εκπροσωπείται εις αυτόν και ή Έλλάς.

Αυτό όμως δέν σημαίνει καθόλου ότι πρέπει να έξακολουθήση ή πρωτοφανής απατάλη ή όποία από της ιδρύσεως της αντιπροσωπείας τώ 1948 κατέστησε αυτήν σκαν-

δαλωδώς προσοδοφόρον άπασχόλησιν διά παντός είδους εύνοούμενους «ειδικούς». Είναι άνάγκη να έλθουν εις την δημοσιότητα οι πίνακες των άποδοχών και άλλων άποζημιώσεων τας όποίας πατριωτικότητα και υπό την σκέπην ... μή» «φαυλοκρατών» Υπουργών άποδέχοντο οι διάφοροι «αυτοί ειδικοί», καθήσυχάζοντες την συνείδησιν των με τον Ισχυρισμόν ότι τα χρήματα αυτά δέν προήρχοντο από τον Προϊσμόν, αλλά από το σχέδιον Μάρσαλ! Η υπόθεσις αυτή άποτελεί μίαν από τας πλέον συνταρακτικές περιπτώσεις άσυνειδησίας έναντι του δημοσίου χρήματος, και είναι άνάγκη άν μή τι άλλο διά να χρησιμεύση ό στιγματισμός αυτός ως παράδειγμα, όπως δοθή εις την δημοσιότητα ό πίναξ των έξόδων της αντιπροσωπείας αυτής από του 1948 και έντεύθεν. Πρό της κοινής βοής ή Κυβέρνησις του 1952, είχε τουλάχιστον περικόψη κατά πολν των αριθμόν των εκεί ύπηρετούντων. Φαίνεται όμως ότι όλίγον κατ' όλίγον τα «κινά» άνεπιληρώθησαν από τους ίδίους «ειδικούς». Θά ήρκει - άν ή Κυβέρνησις έχρειάζετο άκόμη να πεισθή επί του προκειμένου - μία έκθεσις της Πρεσβείας μας έν Παρισίοις, ήτις επί τόπου εύρισκομένη ύπήρξεν από καιρού αυτότης μάρτυς της σκανδαλώδους αυτής άδιαφορίας προς το δημόσιον χρήμα και έπανειλημμένως την κατάγγειλεν εις τας κατά καιρούς Κυβερνήσεις. Το πνεύμα των οίκονομικών έχει έδώ μίαν έξαιρετικήν εύκαιρίαν να άποδείξη την ειλικρίνειάν του.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ

Και έπειδή ό λόγος περί οίκονομικών, τίνα σκοπόν πρόκειται να έξυπηρετήση ή ίδρυσις έν Ν. Υόρκη Γραφείου Τουρισμοϋ με ένα να θεωρηθώσιν άν ύπαρκτοι, ως άπο(άρ. 1) υπάλληλον διά την έξυπηρετήσιν των τελοϋσιν έκδήλωσιν της θελήσεως των κατανγκών του τουρισμοϋ μας έν Αμερικη; Η ύπ' αριθ. 1848 άπόφασις του Υπουργείου Έμπορίου ήτις συνιστά το γραφείον, προβλέπει σωρείαν καθήκόντων προς έκτέλεσιν, των όποιων και ή άνάγκησις άκόμη άπαιτεί χρόνον ίκανόν: Παροχή στοιχείων προς δημοσίευσιν, ραδιοεκπομπάι, διανομή ύλικού εις ιδιώτας, έπαφή μετά τουριστικών γραφείων, διανομή έντύπων, διακόσμησις προθηκών κλπ. κλπ. όλα αυτά θα τα έπι-

χειρήση εις μόνον υπάλληλος εις μίαν χώραν 150 έν. κατοίκων! Θα πρόκειται άσφαλώς, ή περί θανατοποιοϋ τινος, ή περί μυστηρίου. Αλλά τούτου την λύσιν παρέχει το άρθρ. 5 της άποφάσεως καθ' ό ό έν λόγω υπάλληλος θα προσληφθή «έπί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου, των άποδοχών αυτού καθοριζομένων δι' άποφάσεως του ύπουργοϋ του Συντονισμοϋ και ήμών ένδιδομένην μετά πρότασιν του Ε. Ο. Τ.».

Έχει δηλαδή έξευρεθή έν των προτέρων ό θανατοποιός αυτός και αι «ρωμαλαίαι» ιδιότητές του έχουσιν έξασφαλισθή δεόντως.

Χρειάζεται όμως περισσή περιφρόνησις προς την νοημοσύνην όσων άσχολούνται σοβαρώς με τας ανάγκας του τουρισμοϋ μας διά να έπιζητήται να καλυφθή υπό το πομπώδες αυτό σχήμα της έξυπηρετήσεως μιάς άναμφισβητήτου γενικωτέρας ανάγκης, μία πολύ διαφανής προσωπική άπαίτησις.

Η ΚΑΤΟΧΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Ανικανότης, αδυναμία ή έξυπηρετική συμπερόντων ή παράτασις της Ισχύος της;

Οι νόμοι τους όποιους υπηγόρευον εις τας Κυβερνήσεις του 1941 - 1944 οι Στρατιωτικοί κατακτηται της χώρας και οι όποιοι έξυπηρετούν σκοπούς πολλάκις ιδιοτελείς των εισηγητών και της τότε πολεμικής καταστάσεως ποίος θα έπίστευεν ότι 10 έτη μετά την άπελευθέρωσιν θα έξηκολούθουν να Ισχύουν και να διέπουν τας σχέσεις των πολιτών προς το Κράτος και μεταξύ των (!!).

Και όμως αι Ισχύον υποχρεωτικών κανόνων με διοικητικές, άστικές και ποινικές κυρώσεις, έχουσαι νομοθετικά αυτά πράξεις, αι όποίαι έπρεπε έν τώ συνόλω των να θεωρηθώσιν άν ύπαρκτοι, ως άπο(άρ. 1) υπάλληλον διά την έξυπηρετήσιν των τελοϋσιν έκδήλωσιν της θελήσεως των κατανγκών του τουρισμοϋ μας έν Αμερικη; Η ύπ' αριθ. 1848 άπόφασις του Υπουργείου Έμπορίου ήτις συνιστά το γραφείον, προβλέπει σωρείαν καθήκόντων προς έκτέλεσιν, των όποιων και ή άνάγκησις άκόμη άπαιτεί χρόνον ίκανόν: Παροχή στοιχείων προς δημοσίευσιν, ραδιοεκπομπάι, διανομή ύλικού εις ιδιώτας, έπαφή μετά τουριστικών γραφείων, διανομή έντύπων, διακόσμησις προθηκών κλπ. κλπ. όλα αυτά θα τα έπι-

Και ή σημερινή δε Κυβέρνησις παρά τας έπαγγελίας της, περί νομιμότητος κλπ. την λήσασαν την 31 Δεκεμβρίου έ. έ. Ισχύον των, διά της από 23/12/1953 ύπ' αριθ. 1488 πράξεως του Υπουργικοϋ Συμβουλίου πα-

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

III

Είς τὸ προηγούμενο σημείωμά μας ἐξεθέσαμε τὴν οἰκονομικῶς ὀρθὴν ἄποψιν τῆς ἀναπροσαρμογῆς, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εἶχεν υἱοθετήσῃ ἡ Κυβέρνησις.

Ἐς ἴδωμεν τώρα πῶς αὕτη ἐσκέφθη καὶ ἐνήργησε.

Ἡ Κυβέρνησις καθ' ἡμᾶς ἀντιμετώπισε τὸ θέμα, μὲ πολὺ ὀλίγην ἐπιστημονικότητα καὶ πολλὴν προχειρότητα καὶ ἀπειρίαν, καταλιποῦσα πολλὰς πλευρὰς αὐτοῦ ἐκθέτους, ὡς μαρτυροῦν αἱ ζωνῆραι ἀντιφάσεις, εἰς ἃς περιέπεσαν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐφαρμογῆς του.

Ἐσκέφθη ὡς ἑξῆς: Ἡ Ἀμερικ. Βοήθεια θὰ μᾶς περικοπῇ ὀλοτελῶς ἢ θὰ μᾶς περισταλῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον. Θὰ πρέπη συνεπῶς νὰ ἀντιμετωπισώμεν αὐτοδυνάμως τὸ συναλλαγματικό μας ἰσοζύγιο. Ἡ ἰσοτιμία τῶν ἀγοραστικῶν δυνάμεων ἀναβιβάζει τὸ δολλάριο εἰς 22.000 δρ. περίπου. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως δὴποτε θὰ ἀνέλθῃ ὁ ἐσωτερικὸς μας τιμὰριθμος πρέπει νὰ ἔχωμε ἓνα περιθώριο ἀσφαλείας. Δι' αὐτὸ ἃς προσθέσωμεν ἄλλες 8000 δρ. ὥστε τὸ δολλάριο νὰ ἀνέλθῃ εἰς 30.000 δρ.

Διατὶ τώρα, ἔπρεπε νὰ προστεθοῦν 8000 δρ. καὶ ὅχι 6 ἢ 5000 ἢ 9 ἢ 10000 δρχ. αὐτὸ ἀνάγεται ὅχι εἰς τὸν κύκλον τοῦ ἐπιστημονικοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τῆς οἰκονομικῆς σκέψεως - ὡς θὰ ἔπρεπε - ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὰς διασθήσεις ἢ τὴν ψυχολογικὴν ἀπόκκλινσιν ὑπὲρ τῶν λεγομένων τελευταίως δυναμικῶν λύσεων. Πάντως

ρέτεινε μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1954 (Ἐφημ. Κυβερνήσεως Τ. Α. φ. 354).

Ἄν κατηγοροῦντο ἐπ' ἀνικανότητι αἱ προηγούμεναι Κυβερνήσεις, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δικαιολογηθῇ σήμερον ἡ εἰς τὸν νομοθετικὸν καὶ διοικητικὸν τῆς Χώρας ὀργανισμὸν διαπιστουμένη ἀδυναμία ἐκκαθάρισεως τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς Κόπρου τοῦ Αὐγείου ὑπὸ τῆς «ρωμαλέας» Κυβερνήσεως; Ἡ μήπως τὰ ὑποκρυπτόμενα εἰς τὰς νομοθετικὰς ρυθμίσεις τῆς κατοικῆς περιόδου ὑποπτα συμφέροντα, τὰ ὑπαγορεύσαντα τότε ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς κατακτητὰς τὰς νομοθετικὰς αὐτὰς ρυθμίσεις, ἐξακολουθοῦν δρῶντα ἐνεργητικῶς καὶ σήμερον;

Ο ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Πᾶσα προσπάθεια ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀνέλιξεως τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, πρέπει

νὰ περιλάβῃ σοβαρὰν μελέτην διὰ τὴν συστηματικὴν σύνδεσιν τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ μὲ τὸ Κέντρον. Οἱ ἐν διασπορᾷ Ἑλληνες δύνανται νὰ καταστῶσι πολὺτιμοι πρακτικοὶ συντελεσταὶ τῆς ἑλληνικῆς δραστηριότητος καὶ πιστοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἡθικῶν βλέψεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς ἐπιδιώξεων. Οἱ Ἑλληνες τῆς Αἰγύπτου ἔδωσαν συχνὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀξίας τῆς υπάρξεως καλῶς ὁργανωμένων ἑλληνικῶν παροικιῶν εἰς τὴν ξένην. Εἰς κρισίμους διὰ τὸ Ἔθνος στιγμὰς, ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ἢ Ἑλλάς. Οἱ δεσμοὶ καὶ ἡ συνεργασία τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων μετὰ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀνάγκη ζωτικὴ καὶ συνεπῶς ἀνάλογος πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἢ φροντίς διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς πολυτίμου συνεργασίας ταύτης.

Τὸ ὑπογραμμίζομεν διότι ἔχομεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἰς τὸν τομέα αὐτὸν δὲν γίνεται, ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γίνετα.

ἀφέθῃ ἓνα μεγάλο περιθώριο εἰς τὰς ἐξαγωγὰς καὶ τοὺς ἀδήλους πόρους, διὰ νὰ καλυφθῇ δι' αὐτῶν τὸ συναλλαγματικό μας ἔλλειμμα.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Χώρα μας εἶναι κατὰ 300 ἐκ. δολλάρια κατ' ἔτος εἰσαγωγικὴ καὶ ὑπάρχει ἐντεῦθεν σοβαρώτατος κίνδυνος τιμαριθμικῆς ἀνόδου, θὰ πρέπη πρὸς ἀντιμετώπισίν του 1ον) Νὰ ἀφίσωμεν ἐλευθερίαν εἰς τὰς εἰσαγωγὰς ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ συναγωνισμός. μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι μέρος τῆς τιμαριθμικῆς ἀνατιμήσεως θὰ συμψηφισθῇ εἰς τὸν ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ ὑποβιβασμὸν τῶν κερδῶν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας καὶ 2ον) Νὰ ἐπιβραδύνωμεν ὅσο μποροῦμε τὴν ἐπίπτωσιν τῆς ἀναπροσαρμογῆς ἐπὶ τῶν τιμῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν πωλοῦντες τὰ κρατικὰ ἀποθέματα καὶ ἐπιδοτοῦντες ὠρισμένα βασικά εἶδη πρὸς 15.000 δρ. τὸ δολλάριο καὶ ἀφ' ἑτέρου **παράλυσοντες τὴν ἐργατοῦπαλληλικὴν διεκδίκησιν**, ἢ ἱκανοποιήσῃς τῆς ὁποίας θὰ ἀπετέλει σπουδαῖον ἀνατιμητικὸν παράγοντα τοῦ τιμαριθμοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐλευθερία τῶν εἰσαγωγῶν θ' ἀπεμάκρυνε καὶ κάθε κίνδυνον ἐλλειμματικῆς προσφορᾶς, μὴ καλυπτούσης τυχόν τὴν ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ἀναμενομένην ἠύξημένην ζήτησιν - λόγῳ αὐξήσεως τῶν χρηματικῶν εἰσοδημάτων - ὥστε νὰ ἐξοβελισθῇ δι' αὐτῆς ὁ ὑψωτικὸς παράγων τῆς ἐνδεχομένης ποσοτικῆς ἀνεπαρκειᾶς τῆς προσφορᾶς. Ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἡ συνέχισις τοῦ περιορισμοῦ τῶν πιστώσεων καὶ ἡ αὐξήσις τῆς φορολογίας - ἠθελημένης καὶ ἀθελήτου συνεπείᾳ τῆς ἀνατιμήσεως - θὰ ἐκράτει περιορισμένα τὰ ὄρια τῆς ζητήσεως, ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ σοβαρώτερα ἀνισοσκελία αὐτῆς πρὸς τὴν προσφορὰν, ἢ ὁποία τυχόν ἐμφανιζομένη θὰ ἀνέτρεπε τὴν συγκράτησιν τοῦ τιμαριθμοῦ ἐντὸς λογικῶν ὁρίων.

Αὗται ἦσαν κατὰ πλήρη ἀντικειμενικὴν ἔκθεσιν, αἱ σκέψεις τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς ὁποίας ἄλλωστε καὶ περιωρίσθη ἡ σχετικὴ ἐν τῇ Βουλῇ ἐπιχειρηματολογία τῆς.

Οὕτω ὅμως σκεφθεῖσα καὶ ἐνεργήσασα ἡ Κυβέρνησις ἐρριψοκινδύνευσε καὶ ριψοκινδυνεύει ἐν συνεχείᾳ ὀλόκληρον τὴν ἀναπροσαρμογὴν - ἢ τυχὸν ἀποτυχία τῆς ὁποίας θὰ εἶναι κατατροφικὴ διὰ τὴν Χώραν - περιπλακεῖσα, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, εἰς πλῆθος ἀντιφάσεων καὶ ἀντινομιῶν, **ἀποτέλεσμα τῆς προχειρότητος καὶ ἀγνοίας τῶν οἰκονομικῶν θεμάτων**, τὰ ὁποία δὲν ἀνέχονται καιροσκοπικὰς ἀντιμετωπίσεις καὶ λύσεις ἀμελετήτους.

Οὕτω, ἡ πρώτη βασικὴ ἀντίφασις ἦτο, ὅτι ἐνῶ αὕτη καθιέρωσε ἐνιαῖαν τιμὴν συναλλάγματος πρὸς 30.000 δρ. τὸ δολλάριον, χάριν τῶν ἐξαγωγῶν, τὰς ὁποίας καὶ ἀφήκεν ἐλευθέρας, δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἐξαγωγίμα εἶδη ὅπως τὸ λάδι, τὸ βαμβάκι, τὸ ρύζι, εἶναι ταυτοχρόνως καὶ βασικά προϊόντα ἐσωτερικῆς καταναλώσεως καὶ ὅτι θὰ ἐπέλθῃ κατ' ἀνάγκην ἐξίσωσις τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς αὐτῶν τιμὰς καὶ συνεπῶς διπλασιασμὸς εἰς δραχμὰς τῶν ἐσωτερικῶν τιμῶν τῶν, μὲ ἄμεσον καὶ ἀντίστοιχον αὐξήσιν τοῦ τιμαριθμοῦ.

Ευρέθη λοιπόν η Κυβέρνησις πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ νὰ φανῇ ὡς ἐξαπατήσασα τοὺς παραγωγοὺς εἰς οὓς θριαμβευτικῶς ἐξήγγειλε τὸν διπλασιασμόν τῆς τιμῆς τῶν προϊόντων τῶν ἢ νὰ ἀνατινάξῃ τὸν τιμάρθμον εἰς τὰ ὕψη, ἐπὶ ἀμέσῳ ἀποτυχίᾳ τοῦ πειράματος. Ἐπρωτίμῃσε φυσικὰ τὸ πρῶτον ἐπιβαλοῦσα διάφορα συναλλαγματικά παρακρατήματα διὰ τὰ βασικά εἶδη, ὡς ἐπίσης διετήρησε καὶ τὰς ἐπιδοτήσεις δι' ἄλλα ἐκ τῶν εἰσαγομένων, καθιερώσασα οὕτω κατὰ πλήρη ἀντινομίαν ἀνεποιγνῶτως τὸ πολλαπλοῦν συνάλλαγμα, τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ὁποῦ ὑποτίθεται ὅτι ἀπέστεργεν.

Πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη ὁ κ. Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου εἶπεν εἰς τὴν Βουλὴν: «ὅτι τὴν ἐπομένην τῆς ἀναπροσαρμογῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀποτόμως ἢ ἐνιαῖα τιμὴ συναλλάγματος, προκειμένου περὶ βασικῶν εἰδῶν, διότι θὰ ἀνέτρεπετο ἡ κατάστασις. Δι' αὐτὸ διὰ μὲν τὰ εἰσαγόμενα ἐφηρμόσθη ἡ πριμοδότησις, διὰ δὲ τὰ ἐγχώρια τὸ παρακράτημα. Ἐπρεπε πρῶτα, νὰ δημιουργηθοῦν αἱ ψυχολογικαὶ προϋποθέσεις, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τελικὸν τέρμα τῆς ἐνιαίας τιμῆς» (Καθημερ. 19 Διβρίου ἐ.ε.).

Ἀλλὰ τί ἄλλο διάφορον αὐτοῦ ὑποστηρίζομεν; Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι καθ' ἡμᾶς δὲν φθάνουν μόνον αἱ ψυχολογικαὶ προϋποθέσεις. Διότι πέραν αὐτῶν ὑπάρχουν, καὶ αἱ πραγματικαὶ δυσμενεῖς τυχόν προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐπιμένουν νὰ διατηροῦνται ἐὰν δὲν μελετηθῇ ἐπισταμένως ἢ ἐξουδετερώσῃ τῶν, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν.

Ἐχρειάσθησαν οὕτω ὅκτω ὁλόκληροι μῆνες διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ καὶ ὁμολογηθῇ ἡ ἀναμφισβήτητος αὐτῇ ἀλήθεια, καταφανῇ ἀπόδειξις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἡ καὶ σήμερον ἀκόμη, μετὰ τόσους μῆνας, συνέχισις τῶν ἐπιδοτήσεων καὶ παρακρατημάτων, διατηρουμένου οὕτω - ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων - τοῦ πολλαπλοῦ συναλλάγματος, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον συγκεχυμένον, συμπτωμστικὸν καὶ ἀμελέτητον.

Ἀλλ' ὁσοβάρᾳ ἀντίφασις, προερχομένη ἐπίσης ἐκ τῆς καθιερώσεως τῆς ἐνιαίας τιμῆς εἶναι, ὅτι ἐνῶ ἡ ἀναπροσαρμογὴ ἐξεκίνησε μὲ τὴν σκέψιν τῆς ὀφειλομένης συναλλαγματικῆς μας ἐξοικονομήσεως, λόγῳ τῆς περικοπῆς τῆς βοηθείας, κατέληξε εἰς ἀνατίμῃσιν τῶν βασικῶν εἰδῶν καὶ ὑποτίμῃσιν - καὶ μάλιστα σοβαρώτατην - τῶν εἰδῶν πολυτελείας, διευκολυνθείσης οὕτω ἐν ταυτῷ κακῶς τῆς καταναλώσεως αὐτῶν, ἐπὶ καταφανῇ ζημίᾳ τοῦ συναλλαγματικοῦ μας ἀποθέματος καὶ μειώσει τῆς ἀποταμιευτικῆς ἱκανότητος τῶν εὐπορωτέρων τάξεων, συνήθων καταναλωτῶν εἰδῶν πολυτελείας τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπιβάλλεται ἡ ἐνίσχυσις τῆς ἀποταμιεύσεως, λόγῳ τῆς τραγικῆς ἐλλείψεως κεφαλαίων παρ' ἡμῖν.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ὅλων εἶναι ἡ τόσον ἀπερίσκεπτος καθιέρωσις τῆς ἐλευθερίας τῶν εἰσαγωγῶν, εἰς ἣν κυριολεκτικῶς ἐσύρθη ἡ Κυβέρνησις, μόνον καὶ μόνον διὰ λόγους συγκρατήσεως τοῦ τιμαρίθμου - ἀποτόκους ἐπίσης τῆς μεγάλης ὑποτιμῆσεως καὶ τῆς ἐνιαίας τιμῆς - κατὰ πλήρη ἀντινομίαν πρὸς τὴν βασικὴν αὐτῆς ἀφετηρίαν, συνισταμένην, εἰς τὴν συναλ-

λαγματικὴν μας περισυλλογὴν καὶ μὲ πλήρεις τοὺς ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀναστολῆς τοῦ μέτρου κινδύνους εἰς περίπτωσιν μεγάλης συναλλαγματικῆς διαρροῆς.

Καὶ ἐνῶ θὰ ἴρκει ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐλευθέραν εἰσαγωγὴν μόνον τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τῶν βασικῶν εἰδῶν τοῦ τιμαρίθμου, καθιέρωσε τὴν γενικὴν ἐλευθερίαν - ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας Χώρας - χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἐνῶ οὕτω ἀνοίγει εἰς τὰ ξένα κράτη, διὰπλάτα τὰς θύρας τῆς ἀνεξελέγκτου καὶ μονοπλεύρου ὑπ' αὐτῶν εἰσαγωγῆς, ἐπιτρέπει ἀντιθέτως εἰς αὐτὰ νὰ διατηρήσουν ὅλα τὰ δικαιώματά των πρὸς παρεμπόδισιν τῶν ἐξαγωγῶν μας, λόγῳ τῆς κατ' οὐσίαν καταργήσεως τῶν διμερῶν μετ' αὐτῶν συμφωνιῶν μας, οἱ ὁποῖαι τὰς ἐπροστάτευσαν.

Καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ σκεφθῇ ὅτι τὰ οὕτω πως ἐλευθέρως εἰσαγόμενα ξένα βιομηχανήματα, εἶναι κατὰ πολὺ εὐθυνώτερα τῶν προϊόντων τῆς ἐν πολλοῖς καθυστερημένης καὶ ὑπερβεβαρυμένης βιομηχανίας μας, ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ περιπέσῃ εἰς κρίσιν, ἐπὶ μεγίστη ζημίᾳ τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καὶ γενικώτερον τῆς ὅλης παραγωγικῆς δραστηριότητος τῆς Χώρας.

Βεβαίως μόλις τὸ ἀντελήφθη, ἔσπευσεν ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ ἀναβιάσῃ τὴν δασμολογικὴν προστασίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ λάβῃ πάλιν ὑπ' ὄψιν τῆς 1ον) ὅτι ἡ ἐπαρκὴς τυχόν προστασία θὰ ἀνέτρεπε τὴν ἐλευθερίαν τῶν εἰσαγωγῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν σαφῶς ἀντιφάσκει καὶ 2ον) ὅτι ἐδεσμεύετο πρὸς τοῦτο ὑπὸ διεθνῶν συμβάσεων, ὧν εἰς μάτην πρὸ μηνὸς εἰς Γενεύην ἐζήτησε τὴν κατάργησιν καὶ τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἀψηφίσῃ, λόγῳ τῶν ἀπειλουμένων ἀντιποίνων ὅλων τῶν ἄλλων συνυπογραψάντων μεθ' ἡμῶν Κρατῶν.

Καὶ οὕτω περιεπλάκη εἰς φαῦλον κύκλον, ἐπιτεινόμενον ἐκ τῆς ὁλοῦν αὐξανομένης συναλλαγματικῆς σπατάλης δι' ἀνεξελέκτους εἰσαγωγὰς, αἱ ὁποῖαι διέφυγον πλέον τὸν Κυβερνητικὸν ἔλεγχον, τὸν ὁποῖον εἰς μάτην προσπαθῇ ἡ Κυβέρνησις σήμερον νὰ ἐπιβάλλῃ διὰ διαφόρων ἀνασταλτικῶν τῆς ἐλευθέρας εἰσαγωγῆς μέτρων, ὡς ἡ κατάργησις τῶν τραπεζικῶν ἐγγυήσεων διὰ τὰς ἐναντι φορτωτικῶν καὶ ὑπὸ προθεσμίαν εἰσαγωγὰς, κατὰ πλήρη ἀντινομίαν πρὸς τὴν ὁρχὴν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν παρὰ ταῦτα ἐπιμένει νὰ διαλαλῇ καθ' ἐκάστην. Ὑποστηρίζομεν ὅτι τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν ἀντιφάσεων εἶναι μοιραῖα συνέπεια τῆς ἀμελετήτου καθιερώσεως τῆς ἐνιαίας τιμῆς ὡς καὶ τοῦ μεγέθους τῆς ὑποτιμῆσεως.

Εἰς τὸ προσηχὲς θὰ ἐξηγήσωμεν διατ.

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

I

Οἱ νόμοι δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ δώσουν εἰς μίαν κοινωνίαν τὸν γενικώτερον πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν προσανατολισμόν της. Χαράσσουν ἀπλῶς εὐρύτατα πλαίσια ἐπὶ τοῦ θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ, καθορίζουν τὸν τύπον καὶ τὰ ὅρια τοῦ καθήκοντος, ὅχι ὅμως τὸ πνεῦμα καὶ τὸ περιεχόμενον του. Δι' αὐτὸ καὶ καμμία κοινωνία, κατὰ τὴν ἐνθὺς δὲν εἴμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς βαθύτερον ἰσορροπημένον καὶ εὐσταθές, ὅταν τὴν δύνα-

μιν τῶν θεσμῶν καὶ τῶν νόμων τοῦ δὲν πλαισιώνει ἡ συλλογικὴ πίστις πρὸς ὥρι-
σμένα ἀξιώματα τῆς ζωῆς. Ἡ συλλογικὴ αὐτὴ τοποθέτησις τῶν συνειδήσεων ἀπέ-
ναντι τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ζωῆς, δίδει ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα τὰ
ὁποῖα προβάλλει καθημερινῶς ἡ πραγματικότης, ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν οὔτε οἱ νόμοι
οὔτε αἱ διαταγαὶ ἡμποροῦν νὰ παρέχουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἡ θρησκεία, ἡ ἠθικὴ, ἡ νομιμοφροσύνη πρὸς τὸ Κράτος ἢ τὸν Βασιλέα, ὁ
μεσιανισμὸς πρὸς πρόσωπα ἢ πρὸς σύμβολα, αἱ συλλογικαὶ ἐξάρσεις μίσους ἢ ἐνθου-
σιασμοῦ, παίζουν ἐκάστοτε τὸν ρόλον αὐτὸν τοῦ καθοδηγητοῦ. Ἐνὸς ἐκάστου ἡ
σκέψις ἐκκινουῖσα ἀπὸ τὰς θεμελιωμένας ἀξίας αὐτάς, ἀποκτᾷ ἓν εἶδος αὐτοματισμοῦ
δίδοντος τὴν λύσιν εἰς ἓν ἕκαστον ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα καθημερινὰ προβλήματα
τῆς ζωῆς χωρὶς καὶ τὸν κόπον βαθέως στοχασμοῦ. Καὶ τὸ Ἔθνος τὸ ὁποῖον τὰς
ἔχει υἱοθετήσῃ ἀποκτᾷ μίαν βαθεῖαν συνοχήν.

Αὐτὸν τὸν ρόλον ἔπαιξαν εἰς τὸν τόπον μας ἡ Θρησκεία, ἡ Μεγάλῃ ἐθνικῇ ἰδέᾳ,
καὶ τελευταίως ἀκόμη ἡ συνείδησις τῆς Ἑθνικῆς Αὐτοτελείας. Μὲ τὸν πνευματικὸν καὶ
ψυχικὸν αὐτὸν ἐξοπλισμὸν, ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἀντιμετώπισε τὴν χρονίαν ἀποσυνθε-
τικὴν σύγχισιν τῶν κομματικῶν ἀντιθέσεων, καὶ διετήρησεν εἰς τὸ βάθος τῆς λαϊκῆς
συνειδήσεως μίαν ἀξιοθαύμαστον συνεκτικότητά.

Σήμερον ὅμως ὑπὸ τὸ κράτος σειρᾶς περιστάσεων καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ «ἰ δ ε α ι —
δ ν ν α μ ε ι ς» ἔχασαν τὴν αποφασιστικὴν ἀκτινοβολίαν των. Ἡ Χριστιανικὴ ἠθικὴ ὑπὸ
τὸ κράτος τῶν καταθλιπτικῶν ὕλιστικῶν δεδομένων τῆς νεωτέρας ζωῆς, ἔχασε τὴν
παλαιότεραν ἀπεριόριστον ἐπὶ τῶν μαζῶν ἐπιβολήν της. Οἱ τύποι καὶ ἐκεῖ ἀκόμη
ὅπου παραμένουν ἐξωτερικῶς σεβαστοί, δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ ἀποτελοῦν σταθερὸν ὁδη-
γὸν εἰς μίαν κοινωνίαν ὅπου ἡ κυνικότης ἐνὸς σκληροῦ ἀγῶνος ἐπιβιώσεως καὶ πάλης
τῶν τάξεων ἐγκατέστησαν ἐν τῇ πράξει τὸν «νόμον τῆς ζούγκλας» ὑπὸ ἄλλο ὄνομα.
Αἱ «σ κ ε ψ ε ι ς ἐ π ἰ τ ῆ ς β ῖ α ς» τοῦ Σορέλ, κατέκτησαν μεταξὺ τῆς πολιτικῆς
ιδίᾳ ἡγεσίας μεγαλυτέραν θέσιν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ Συνθήκη τῆς Λωζάνης ἀφ' ἐτέρου καὶ πρὸ παντὸς ἡ ραγδαία ἐξέλιξις τῶν
λοιπῶν βαλκανικῶν ἐθνῶν πρὸς συγχρόνους μορφὰς πολιτισμένων κρατῶν, συνέτρεψε
τὴν «μεγάλῃ ἰδέᾳ» τὸν κυρίαρχον αὐτὸν ἀπρόσωπον ἡγέτην τῆς ἐθνικῆς μας ἀπὸ
τοῦ 1833 σταδιοδρομίας. Ὅ,τι ἕως τότε ἀπετέλει ἀπλὴν ἀνακωχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ἐθνικῆς ὁλοκληρώσεως, ἔγινεν ἔκτοτε **τελειωτικὴ εἰρήνη**, εἰς τῆς ὁποίας τὰς
ρήτρας ὅλοι ὑπετάξαμεν τὴν σκέψιν μας.

Αἱ ἐθνικαὶ δυνάμεις τὰς ὁποίας ἡ «μ ε γ α λ ῆ ἰ δ ε α ν» ἐνέκλειεν, διοχετεύθησαν
ἐπειτα εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἑθνικῆς Αὐτοτελείας ὅ,τι ὑπῆρχε τὸ ἐθνικῶς ὀνειροπόλον
καὶ μαχητικὸν εἰς τὴν μεγάλην ἰδέαν μετουσιώθη εἰς μίαν ἄλλην μορφὴν Ἑλληνικοῦ
Πατριωτισμοῦ, ὠριμοτέρου, καὶ πλέον ρεαλιστικοῦ ὅπου ἡ διαφύλαξις τῶν βωμῶν
καὶ ἐστιῶν εὐρίσκει ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἡνωμένους, ἱκανοὺς διὰ τὰς μεγαλυτέρας
ἐξάρσεις προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἔξωθεν ἢ ἐνδοθεν ἐχθρούς.

Ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὁ πατριωτισμὸς εἶναι πρὸ παντὸς συνάρτησις τοῦ κιν-
δύνου. Μόνον εἰς τὰς μεγάλας στιγμὰς τῆς Ἱστορίας, προσλαμβάνει τὴν κυρίαρχον
δυνάμιν του. Εἰς τὴν πεζὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν διεθνῶν ὑφέσεων, οἱ λαοὶ τὸν
ἀντιπαρέχονται ἢ πεζωτέρα ζωὴ τῆς ὁμαλότητος χρειάζεται ἄλλα κίνητρα καὶ ἄλλους

ἐνθουσιασμούς, ἱκανοὺς νὰ δίδουν λύσεις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν δύναται νὰ κα-
λυφθῇ ἀπὸ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας τῆς ὕλικῆς ἐξυψώσεως τῶν μαζῶν οὔτε ἀπὸ τὰ
κομματικὰ προστάγματα τῶν πολιτικῶν σχηματισμῶν εἰς τοὺς ὁποίους κατατάσ-
σονται. Τοὺς λείπει ἡ βαθύτερα πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἑξάρσις ἡ ὁποία θίγει τὸν
ἀνθρώπον εἰς τὰ ἐνδότερα συστατικά του δίδει λύσεις εἰς ὅλας τὰς ἀπορίας του καὶ
διαμορφώνει ἐν τέλει τὸν χαρακτήρα του ἐπάνω εἰς μίαν συνολικὴν ἐθνικὴν συνεί-
δησιν. Εἰς λαοὺς δὲ κατὰ βάσιν αἰσθηματικούς, ὅπως ὁ ἰδικὸς μας, τὰ προστάγματα
τῆς ὕλικῆς ἐξυψώσεως τῶν μαζῶν ἱκανοποιοῦν ἴσως τὰς περαστικὰς ἐπιδιώξεις του,
ἀλλ' ἀφίρουν ἄδικτον τὸ βαθύτερον καὶ εὐρύτερον μέρος τῆς συνειδήσεως του. Εἰς
τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ βασικὴ μειονεκτικότης τῶν ἐθνικῶν ἀστικῶν καθεστώ-
των εἰς τὸν ἀδυσώπητον ἀγῶνα των κατὰ τῆς μαρξιστικῆς κοσμοθεωρίας. Ὁ μαρ-
ξισμὸς παρ' ὅλην τὴν ψευδοεπιστημονικὴν του ἐπιφάνειαν, ἐνέχει ὅλα τὰ συστατικά
μιας θρησκείας, διαμορφώσας ἕνα μονολιθικὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τὸν ὁποῖον
δὲν ἡμπορεῖ νὰ καταβάλλῃ οἰαδήποτε ἀλήθεια, στηριζομένη εἰς τὴν ἐλευθέραν ἔρευναν
καὶ σκέψιν. Ἀντὶ νὰ διαπερᾷ τοὺς ἀφορισμούς του, ἡ ἐλευθερία καθημερινῶς διαβί-
βρῶσκειται ἀπὸ αὐτόν. Οἱ μῦθοι δὲν καταλύονται ὅταν ἀποδεικνύονται ἀναληθεῖς,
ἀλλὰ μόνον ὅταν ἄλλοι ἰσχυρότεροι αὐτῶν καταλάβουν τὴν θέσιν των. Καὶ ἡ ἐλευθε-
ρία τῆς σκέψεως καὶ τῆς κριτικῆς, ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ μύθου καὶ δι'
αὐτὸ εἰς ἕνα ἀγῶνα ὅπως ὁ σημερινὸς ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως, τὸ βασικὸν αὐτὸ
ιδεῶδες τοῦ Ἀστικοῦ Κράτους, εὐρίσκει διαρκῶς ἐν ἀμύνη καὶ ἀνοίγει δλονὲν νέας
ρωγμὰς εἰς τὸ μέτωπον τῆς ἀντιστάσεως.

* *

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μᾶς ἔχουν ἐν τούτοις κληρονομηθῇ τὰ
αἰῶνα ἐκεῖνα παιδαγωγικὰ ἀξιώματα, μὲ τὰ ὁποῖα καλύπτεται καὶ σήμερον ἀκόμη
τὸ ὑπάρχον ἰδεολογικὸν κενόν. Εἰς τὴν αγωνιστικὴν ἐπίδοσιν τῆς νεότητος, ἐτοποθε-
τήθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ὅχι ἀπλῶς ἡ ἀθλητικὴ διάπλασις τοῦ σώματος, ἀλλ'
ἡ ἐναρμόνισις ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως εἰς τὸν σκληρὸν νόμον τοῦ
πρέποντος. «Ἀγὼν καὶ νίκη—γράφει ὁ Jaeger σημαίνουν ὅχι ἀπλῶς τὴν ὑπερνί-
κησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ἐν τῇ τραχείᾳ δοκιμασίᾳ τῆς φύσεως κα-
τακτωμένης ἀρετῆς». Ἡ ἀθλῆσις ὡς παντὸς εἶδους κινήσεις καὶ γυμναστικὴ, παρέ-
χουσα τέρψιν εἰς παιδιὰ, ὠθοῦσα τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸ ὑπαιθρον καὶ τὸν καθαρόν
ἀέρα, ὑποκινουῖσα τὴν ἡμίλλαν πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ τὸ ἀριστεύειν καὶ ὑποτάσσονσα
τὸ σῶμα καὶ τὰς κινήσεις εἰς τοὺς κανόνας τῆς πείρας καὶ τοῦ πρέποντος, προάγει
τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν ἁρμονίαν τῆς
ψυχῆς. Ἡ αὐτοπεποιθήσις καὶ ἡ χαρὰ τῆς σωματικῆς ἀριότητος προάγεται οὕτω
εἰς φαινόμενον ψυχικόν ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος καὶ τῆς συντονισμένης παι-
διᾶς τῆς ομάδος ἀναβλύζουν τὰ στοιχεῖα τοῦ **χαρακτήρος**. Ἡ συνείδησις τῆς ομάδος,
δηλ. τῆς πρωτοβουλίας κινήσεως ἐπὶ τῇ βάσει κανόνων, τὴν ὁποίαν υἱοθέτησεν βρα-
δύτερον ἡ ἀγγλοσαξονικὴ ἀγωγή, ὑποκαθιστᾷ τὴν ὑπερτροφίαν καὶ τὸ ἀσύντακτον
τοῦ ἀτόμου, ἀνοίγονσα οὕτω τὸν δρόμον εἰς τὴν διάπλασιν χαρακτήρων. Εἰς αὐτὸ
τὸ δόγμα τὸ ὁποῖον ἐλάξενσε διὰ τὴν ἀθανασία ἢ μνημειώδης φράσις τοῦ Ἡροδό-

του περί τῶν Ἑλλήνων: Βιβ. 7 § 102 «Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν ἀειποτε σύντροφος ἐστὶ, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, ἀπότε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, τῇ διαχωμένῃ ἡ Ἑλλάς τὴν τε πενίαν ἐπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην» εὐρίσκονται συμπεπνυμένα ὅλα τὰ ἀξιώματα μιᾶς ἁρμονικῆς καὶ εὐρύθμου ζωῆς, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ταλανίζομένη ἀπὸ μυρίους ἀγῶνας ἢ σημερινὴ ἀνθρωπότης ἀναζητεῖ, εἰς τοὺς προσκαίρους ἐνθουσιασμούς της. Ἀξιώματα ζωῆς ἀπολύτως αὐτόχθονα καὶ Ἑλληνικά, δίδοντα ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου προβλήματος. Ἀξιώματα φέροντα τὴν διακριτικὴν σφραγίδα τῆς τελειότητος τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς ὡς ἐκδηλώσεως μιᾶς βαθύτατης ἐσωτερικῆς ἁρμονίας, κατὰ τὸ ἀθάνατον Πυθαγόρειον ἀξίωμα: «τὴν τε ἀρετὴν ἁρμονίαν εἶναι, καὶ τὴν ὑγείαν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἅπαν καὶ τὸν Θεόν».

Δὲν εἶναι λοιπὸν τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀθλητισμοῦ, οὔτε ὑπῆρξε ποτέ, ἁπλῶς θέμα «σωματικῆς ἀγωγῆς». Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν **μορφωτικὸν ἀξίωμα** καὶ δι' αὐτὸ ὅσο περισσότεραν θέσιν κατέχει ὁ Ἀθλητισμὸς εἰς τὸ σύνολον τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅσον περισσότερον συνειδητὰ εἶναι αἱ βαθύτεραι συναρτήσεις του, τόσον ὑψηλότερον τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Μία σοβαρὰ τοποθέτησις τοῦ ἀθλητικοῦ προβλήματος προϋποθέτει ἐπομένως τὴν δημιουργίαν ἐνὸς «ἀθλητικοῦ δόγματος», ὅπως καὶ μία σοβαρὰ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισις ἀπαιτεῖ τὴν μεταβολὴν εἰς τὰς σχέσεις τοῦ μορφωτικοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς νεότητος καὶ ἀθλητικῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ της. Πρὸς τὴν βαθύτεραν αὐτὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμισιν ὁ δρόμος ἄγει διὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ ἐφ' ὅσον οὗτος θὰ ἔπαινε νὰ εἶναι συνηγμένος πρὸς τὴν «σωματικὴν ἀγωγήν» καὶ θὰ συνειδητοποιεῖτο ἐν εὐρύτερον ἐκπαιδευτικὸν καὶ πνευματικὸν θέμα. Μόνον ὅταν θὰ ἐννοήσωμεν τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ Ἀθλητισμὸς ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ του ἐννοίᾳ, εἰς τὸ σύνολον τῆς ἐκπαιδευτικῆς μας πολιτικῆς, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν τί ἔχει νὰ γίνη διὰ τὰ ἑξαχθὴ ἢ ἀθλητικὴ ἐπίδοσις ἀπὸ μίαν ἁπλὴν διασκέδασιν ἢ μίαν ἐπαγγελματικὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν θέσιν ἐνὸς καιροῦ ὁργάνου πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐξυψώσεως τοῦ λαοῦ μας.

Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ II μέρος

Π.

Η ΝΕΑ ΔΡΑΧΜΗ

Καὶ ἄλλοτε ἡσχολήθημεν μὲ τὰ ἐξαγγελλόμενα νέα νομισματικὰ μέτρα, τῆς ἀπαλείψεως δὲ τῶν τριῶν μηδενικῶν τῶν κυκλοφορούντων χαρτονομισμάτων καὶ τῆς κοπῆς μεταλλικῶν κερμάτων. Διακεκριμένος φίλος διαδραμματίζας σημαίνοντα ρόλον εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τοῦ τόπου καὶ κῆριον εἰς τὴν ἀνασυγκρότησίν του ἐκ τῶν ἐρειπίων, ἐφιστᾷ τὴν προσοχήν μας ἐπὶ τῆς ἀκολούθου πλευρᾶς τοῦ ζητήματος:

Ὁ συναλλασόμενος κόσμος τῆς σήμερον εἶναι ὁ ἴδιος ὅστις ἔζησε καὶ συνηλλάσσετο μὲ τὴν ἴδιαν δραχμὴν τὴν ἀπηλλαγμένην τῶν προσθέτων μηδενικῶν τὸ 1939 καὶ δυσκόλως θὰ εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ δραχμὴ ἢ μέλλουσα νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ σημερινὸν χιλιάδραχμον, δὲν εἶναι ἡ

παλαιὰ δραχμὴ τοῦ 1939 καὶ ὅτι ἡ ἔννοια τῆς σταθερότητος καὶ ἀξίας τὴν ὁποίαν ἡ Πολιτεία ὑπόσχεται καὶ τῆς ἀποδίδει δὲν εἶναι συνδεδεμένη στενῶς μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προπολεμικὴν ἐκείνην δραχμὴν καὶ τὴν ἀγοραστικὴν τῆς ἀξίαν.

Εἴτε ὡς ἀγοραστής εἴτε ὡς πωλητὴς ὁ ἰδιώτης θὰ κινήται ἀθελήτως εἰς ἀναζητήσιν τῶν τότε ἰσχυουσῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης καὶ προσαρμογὴν πρὸς αὐτὰς τῆς δραχμῆς.

Δὲν εἶναι εὐκόλον ὁ ἐλαιοπαραγωγὸς ὅστις ἐνθυμεῖται ὅτι τὸ ἔλαιον αὐτοῦ τότε ἐπώλειτο πρὸς 28 - 32 δρχ. νὰ τὸ προσφέρῃ εὐχαρίστως σήμερον πρὸς 14 δρχ. οὔτε ὁ καπνοπαραγωγὸς ὅστις ἐπώλει τὸν καπνὸν πρὸς 40 - 150 δρχ. νὰ τὸν πωλήσῃ τώρα πρὸς 10 - 35 δρχ. Οὔτε ὁ σιτοπαραγωγὸς τοῦ τότε πωλούμενου σίτου πρὸς 5 - 6 δρχ. νὰ τὸν πωλήσῃ σήμερον πρὸς 2, 1½ - 3, 1½ δρχ. Μάλιστα δὲ ὅταν ἐνθυμεῖται καλῶς ὅτι τότε ἠγόραζε ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων πρὸς 100 - 200 δρχ. καὶ τώρα τοῦ ζητοῦν 200 - 350 δρχ. Ἀλλὰ καὶ τὸ λεωφορεῖον καὶ τὸ τράμ, τὸ ὅποιον τότε εἶχεν εἰσιτήριο πρὸς 1,50 ἕως δύο δρχ. τὰ συνεχῇ (εἰσιτήρια) θὰ ἀρκεσθῇ σήμερον εἰς τὰ 60 ἢ 65 λεπτὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἡμερήσιος τύπος ὁ πωλὼν τὰς ἐφημερίδας τότε πρὸς 2 δρχ. θὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν μίαν δραχμὴν.

Ὁ δημόσιος δὲ ὑπάλληλος ἢ καὶ ὁ ἰδιωτικὸς τοῦ ὁποίου τὸ κατώτερον ὄριον μισθοῦ ἦτο τότε 1200 δρχ. περίπου, θὰ πρέπει νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς σημερινὰς 700 δρχ. καὶ μάλιστα ἀγοραστικῆς δυνάμεως κατὰ πολὺ μικρότερας.

Αἱ ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῶν τιμῶν ὑψωτικαὶ ἐπιπτώσεις τῶν ὑπολογισμῶν αὐτῶν, αἵτινες θὰ ἔρχωνται αὐτομάτως εἰς τὸν νοῦν ὅλων τῶν συναλλασσομένων εἰς δραχμάς, εἶναι προφανεῖς. Παρεμπιπτόντως δὲ ἄς σημειωθῇ ὅτι αὐτοὶ οἱ ὑπολογισμοὶ παρέχουν ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῆς σημαντικῆς υποβιβάσεως τῆς οἰκονομικῆς στάθμης τῶν δραχμοσυντηρητῶν καὶ τῶν παραγῶν, ἐν γένει δὲ τῆς **πραγματικῆς ἀναλώσεως** κεφαλαίου ἰδιωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ εἰς τὴν ὁποίαν θάττον ἢ βράδιον καταλήγουν ὅλα αἱ νομισματικαὶ ὑποτιμήσεις. Τὴν χρεωκοπίαν - διότι ὑπὸ τῶν ἐξωραϊστικῶν τίτλων τῆς «ὑποτιμήσεως» ἢ τῆς «ἀναπροσαρμογῆς» τίποτε ἄλλο δὲν κρύπτεται κατὰ ἀπὸ τὰ νομισματικὰ αὐτὰ πειράματα - κάποιος πληρώνει εἰς τὸ τέλος. Καὶ αὐτὸς εἶναι πρὸ παντὸς ὁ δραχμοσυντηρητὸς, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ὁ παραγωγός, καὶ ὅλο τὸ Ἔθνος.

Ὅπως δὴποτε, πρὶν φθάσωμεν τώρα εἰς νέας νομισματικὰς μεταρρυθμίσεις ἐπισφραγιζούσας τὰς προηγουμένας, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεθα πολὺ προσεκτικοί. Ἐστὼ καὶ ἂν ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἐφεκτικότης θὰ ἠδύναντο νὰ κατηγορηθῶσιν ὡς ὑπερβολικαί. Διότι μὴ ἀναρρωνύουσα οἰκονομία καὶ - θέλομεν νὰ ἐλπίσωμεν - ἡ ἰδικὴ μας ἡμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον - εἶναι ἰδιαιτέρως εὐπαθὴς. Δι' ὃ νέαι μεταρρυθμίσεις δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειροῦνται εἰμὴ δταν δημιουργηθοῦν ὅλα αἱ συνθήκαι ἀκινδύνου ἐφαρμογῆς των. Τοῦτο δὲ σημαίνει ἐν προκειμένῳ τὴν ἀπόλυτον ἐξασφάλισιν τῆς σταθερότητος τῶν τιμῶν ἰδίως δὲ τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης. —X—

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Κύριε Διευθυντά,

Ευελπιστώ, ότι επί του ζητήματος της ανασυγκροτήσεως των Κομμάτων Λαϊκού και Φιλελευθέρων, θά θελήσετε να δημοσιεύσετε και τὰς σκέψεις ἐνδὸς παλατιοῦ λαϊκοῦ.

Εἶναι πράγματι κοινὴ εὐχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὅπως ἡ Χώρα μας ἐπανεέλθῃ εἰς κανονικὸν πολιτικὸν βίον ἵνα ἐπικρατήσῃ ἐμπιστοσύνη διὰ τὴν αὖριον, εἴτε ἀγαπῶμεν τὸν Συναγερμὸν εἴτε ὄχι, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἀμφισβητήσωμεν ὅτι ἀποτελεῖ παρέκβασιν προσωρινὴν τοῦ κανονικοῦ πολιτικοῦ βίου. Τοῦτο εἶναι ἀληθὲς διὰ χιλίους γνωστούς λόγους ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ συγκροτήσαντες αὐτόν, αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπέδωκαν δηλ. τὴν ἔννοιαν ὅχι ἐνδὸς κόμματος ἀλλὰ ἐνδὸς κινήματος ὑπερκομματικοῦ κύριον σκοπὸν ἔχοντος νὰ ἐκκαθαρίσῃ μίαν νοσηρὰν κατάστασιν.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν μας γνωρίζομεν ὅτι τοιοῦτου εἴδους παρεκβάσεις ἐστοίχισαν πολλὰ δεινὰ, ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπ' αὐτὰς ἐγένοντο μερικὰ ἢ καὶ πολλὰ καλὰ.

Θὰ ἠθέλαμεν βεβαίως ὅλοι, ἡ περίπτωσις τοῦ Συναγερμῶν νὰ ἀπετέλῃ ἐξαιρεσιν. Ἀτυχῶς, οἱ ὑπέρμετροι ἐγωῖσμοι τῶν κυριωτέρων στελεχῶν του καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ ἄγνοια ἢ περιφρόνησις ὀρισμένων πολιτικῶν κανόνων, ὡς καὶ αἱ ἐν αὐτῷ διαμάχαι, ὠθοῦν, ὁλονέν περισσότερον, πρὸς τὴν ἀνωμαλίαν ἐξελίξιν καὶ καθιστοῦν ἐπιτακτικὴν τὴν σύντομον ἀπόφασιν πάντων τῶν εὐρισκομένων εἰς θέσιν ὅπως συντελέσουν εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, καὶ τοῦ τῶν Φιλελευθέρων.

Ἄς εἴμεθα εἰλικρινεῖς: Τὴν σημερινὴν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸν κανονικὸν κοινοβουλευτικὸν βίον, ἐδημιούργησαν οἱ Φιλελεύθεροι καὶ ἡμεῖς οἱ Λαῖκοι.

Οἱ Φιλελεύθεροι ὑπῆρξαν συχνὰ ὑποκινηταὶ ἐκτροπῶν. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Λαῖκοι δὲν εἴμεθα ἄμοιροι εὐθυνῶν. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν καὶ μάλιστα ἐπιφανεῖς ἐτάχθησαν κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον, συνεπικουροὶ τῶν ἐκθέσεων τάσεων. Ὄταν ἐκυβερνήσαμεν δὲν ἐφάνημεν πάντοτε συνεπεῖς πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ κόμματος. Ἐπὶ πλέον, πρῶτοι ἡμεῖς οἱ Λαῖκοι διεσπάσαμεν τὴν ἐνότητα τοῦ Κόμματος προκαλέσαντες τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐκτροπῆς. Εἰς τὰ Κόμματα ὅλων τῶν Χωρῶν συμβαίνει νὰ εὐρεθῶσι ὅπως εὐρέθημεν ἡμεῖς, πρὸ ζητημάτων πολιτικῆς ἢ ἠθικῆς τάσεως. Ἀλλὰ τὰ ζητήματα ἐκκαθαρίζονται, κατὰ δημοκρατικὸν τρόπον, ἐντὸς τοῦ Κόμματος, διὰ συγκροτήσεως γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν του. Τὰ Κόμματα ἐκκαθαρίζονται, ἀλλὰ δὲν διαλύονται.

Τοὺς Λαϊκοὺς ἐμιμήθησαν οἱ Φιλελεύθεροι, διασπασθέντες καὶ αὐτοί. Ἀπὸ τὸν γενικὸν αὐτὸν θριμματισμὸν προέκυψεν ὁ Συναγερμὸς ὡς μίᾳ ἀνάγκῃ τῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀπότομος καὶ τεχνητὴ συγκρότησίς του καὶ ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε προεκάλεσεν ὀρέξεις «ρωμαλεότητος» ἐπικινδύνους διὰ τὴν πολιτικὴν μας ἐξέλιξιν. Αὐτὰ ἔχουν γίνῃ πλέον τώρα κοινὴ συνειδήσις καὶ δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε νὰ τὰ παραγνωρίζῃ κανεῖς.

Δὲν εἶναι πολλοὶ οἱ ἐν Συναγερμῷ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κατάστασιν, οὐδὲ ἀπὸ τὴν μειώσιν τῆς πολιτικῆς τῶν ὑποστάσεως. Ὅπως ἐπίσης δὲν ἀφθονοῦν οἱ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἐκτὸς τοῦ Συναγερμῶν πολιτικὴν διαμόρφωσιν καὶ ἀπὸ τὴν προοπτικὴν διὰ τὸ μέλλον τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος, εἰς στιγμὴν ἐντάσεως τῆς δραστηριότητος τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς γαλήνης εἰς τὸν κόσμον. Ὅλοι σήμερον εὐρίσκονται κομματικῶς καὶ πολιτικῶς ἐκκρεμῆς καὶ μαζὺ τῶν ἡ πολιτικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος.

Τίς φέρει τὰς εὐθύνas διὰ τὸ ἄδηλον μέλλον; Ἄς μὴ ἀναμένωμεν νὰ ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τοῦ Εἰσαγγελέως κατανέμουσαν πολιτικὰς εὐθύνas. Οὕτε ἔχει σημασίαν ἡ κατανομή εὐθυνῶν. Ὅ,τι ἔχει σημασίαν εἶναι πῶς θὰ διορθώσωμεν τὴν ση-

μερινὴν ἐκτροπὴν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ μας βίου καὶ πρὸς τοῦτο δὲν βλέπω ἄλλο τι παρὰ νὰ ἀρθοῦν αἱ ἀνωμαλίες ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπέρρευσεν ἡ σημερινὴ ἐκτροπὴ, δηλαδή νὰ ὑπάρξουν ἐγκαίρως συντεταγμένα καὶ συμπαγεῖς πολιτικὰ δυνάμεις, ὡς ταύτας ἀξιοῖ ὁ κοινοβουλευτικὸς βίος.

Ὅταν καταστῇ κοινὴ πίστις ἡ ἀνάγκη ἀνασυγκροτήσεως τῶν Κομμάτων Λαϊκοῦ καὶ Φιλελευθέρων, ἡ ἀνανέωσις τῶν καὶ ἡ ἀναδιοργάνωσις τῶν θὰ εἶναι εὐχερής. Οὐδεὶς θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιδράσῃ ἐνώπιον μιᾶς γενικῆς προσπάθειας ἀναδημιουργίας τῶν ὅρων τοῦ εὐρύθμου καὶ ἐξυπηρετικοῦ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων σταθεροῦ πολιτικοῦ βίου, μόνου ἐξασφαλιστικοῦ τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶδων, τῆς ἀξιοπρεπείας ἐκάστου καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως καὶ εὐημερίας.

Ὁ βαθμὸς τῆς εὐγενείας τῶν σκέψεων, τοῦ πολιτικοῦ σθένους καὶ τῆς φρονήσεως τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Συναγερμῶν Λαϊκῶν καὶ Φιλελευθέρων, θὰ καθορίσῃ τὴν στάθμην τῆς πολιτικῆς ζωῆς μας καὶ τὸ μέτρον ἐξυπηρετήσεως τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, ἢ, ἄλλως, τῶν μοιραίων συνηπειῶν τῆς ἐκτροπῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαναπαυόμεθα.

Παρακαλῶ, Κύριε Διευθυντά, νὰ δεχθῇτε τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὰ «ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ» καὶ διὰ τὴν παρ' αὐτῶν καθοδήγησιν τῆς πολιτικῆς ζωῆς μας πρὸς ἀνώτερα ἐπίπεδα.

Μετὰ τιμῆς
Λ. Α. Ι. Κ. Ο. Σ.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Οἰκονομία τῶν Ἡν. Πολιτειῶν —
Ἐλαφρὰ κάμψις ἢ κρίσις;

Ὡς ἀναφέρει ὁ Economist τοῦ Λονδίνου, ἐξ Ἡν. Πολιτειῶν ἔρχονται τὰ πρῶτα σημεῖα ἐλαφρᾶς κάμψεως τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητός των. Τὸ ἀκαθόριστον ἐθνικὸν εἰσόδημα διὰ πρώτην φορὰν ὑπεχώρησε ἀπὸ 372,5 δισεκ. δολλαρίων εἰς 369 κατὰ τὸ τρίτον τρίμηνον τοῦ 1953, ὁ δείκτης βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἀπὸ 241 - 43, (ὅσος ἦτο ὁ μέσος ὅρος Φεβρουαρίου - Ἰουνίου 1953), ἐκάμφθη εἰς 231 τὸν Ὀκτώβριον καὶ 228 τὸν Νοέμβριον, ἡ δὲ καμπύλη τῶν τιμῶν χονδρικῆς πωλήσεως παραμένει κάτω τῆς τοῦ 1952.

Ὅλος ὁ ἐλεύθερος κόσμος διερωτᾶται ἐὰν πρόκειται μόνον περὶ παροδικῆς κάμψεως ἢ περὶ ἀπαρχῆς σοβαροτέρας οἰκονομικῆς ὑφέσεως.

Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν καθ' ἣν βεβαίως θὰ περιορισθῇ πᾶσα οἰκονομικὴ ἢ στρατιωτικὴ φύσεως βοήθεια πρὸς τὴν Εὐρώπην, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου θὰ περιορισθοῦν αἰσθητῶς αἱ εἰς Ἡν. Πολιτείας ἐξ Εὐρώπης εἰσαγωγαὶ καὶ θὰ αὐξηθῇ τὸ εἰς δολλάρια ἔλλειμμα ταύτης, ἡ οἰκονομικὴ κρίσις εἰς τὴν

Εὐρώπην εἶναι ἀναπότρεπτος. Σοβαρὰ δὲ οἰκονομικὴ κρίσις τοῦ ἐλευθέρου κόσμου θὰ ἔχῃ ἀνυπολογίστους πολιτικὰς συνεπείας.

Μολονότι εἶναι βεβαίως δυσχερεῖς αἱ ἀπώτεραι προβλέψεις, οἱ οἰκονομικοὶ κύκλοι παρακολουθοῦν μετ' αἰσιοδοξίας τὴν κατάστασιν, βεβαιοῦντες ὅτι αἰσθητὰ σημεῖα κάμψεως δὲν θὰ παρουσιασθοῦν κατὰ τοὺς πρώτους τοὺλάχιστον μῆνας τοῦ 1954, καὶ ὅτι ὑπάρχουν σήμερον πλεῖστοι συντελεστοὶ ἱκανοὶ ν' ἀποτρέψουν μίαν καταστροφικὴν κυκλικὴν διακύμανσιν καὶ παγκόσμιον κρίσιν. Πάντως χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύει ἡ προκειμένη ἢ Ρωσία.

Ἀπὸ μηνῶν ὁ παλαίμαχος σοβιετικὸς οἰκονομολόγος καθηγητὴς Varga ὑπεστήριξεν εἰς τὴν Pravda ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ οἰκονομία εὐρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀναμενόμενης κρίσεως. Ἀλλ' ἄλλος σοβιετικὸς παρατηρητὴς γράφων εἰς πρόσφατον ἐκδοσιν τοῦ Voprosy Ekonomii, ἐκδιδομένου ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν γράφει:

«Σήμερον εἶναι ἀκόμη δύσκολον νὰ διαπιστωθῇ ἐὰν ἡ κάμψις τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας σημειῶναι τὴν ἀπαρχὴν οἰκονομικῆς κρίσεως, ἢ ἐὰν

είναι απλώς μία εξ εκείνων τῶν διακυμάνσεων ἀπὸ τὰς ὁποίας τὸ καπιταλιστικὸν σύστημα ὑποφέρει εἰς τὰ μεταξύ τῶν κρίσεων ἐνδιάμεσα».

Ἡ ἐπιφυλακτικότης τοῦ σοβιετικοῦ οικονομολόγου εἶναι πάντως ἐνθαρρυντική.

Βουλγαρία. Νέα Οικονομικὴ πολιτικὴ. Δεύτερον πενταετὲς σχέδιον.

Ἡ ἐν Λονδίνῳ, ὑπὸ τοῦ Βασιλ. Ἰνστιτούτου Διεθνῶν Ὑποθέσεων ἐκδιδόμενη Ἐπιθεώρησις «Ὁ Σήμερινὸς Κόσμος» εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου δημοσιεύει ἄρθρον διὰ τὴν «Νέαν Γραμμὴν» τῆς Βουλγαρίας μετὰ τὰς ἀκολουθοῦσας πιστοποιήσεις: Τὸ πρῶτον πενταετὲς σχέδιον τοῦ 1948 σκοπὸν εἶχε νὰ τοποθετήσῃ τὴν Βουλγαρίαν ἐπὶ σοσιαλιστικῆς τροχιάς. Ἡ κολλεκτιβικὴ ὁργάνωσις ἐπεξετάθη εἰς τὸ 53 τοὺς ἑκατὸν τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, εἰς 90 δὲ τοὺς ἑκατὸν τῶν σιτοπαραγωγῶν. Εἰς τὰ ἀστικά κέντρα αἱ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν βιομηχανίαν τὰς μεταφορὰς καὶ τὸ ἐμπόριον παρεμερίσθησαν. Ἡ βιομηχανικὴ Παραγωγή ἠὔξησεν εἰς τὸ διπλάσιον καὶ πολλὰ ἔργα ἐξετελέσθησαν, ἀλλὰ μετὰ πολὺν μεγάλαν δαπάναν, πρὸς πολιτικούς σκοποὺς καὶ ἄνευ πραγματικῶν οικονομικῶν ὁρθολογισμῶν. Ἡ ὅλη ὁμως μεταβολὴ εἰς τὴν Βουλγαρίαν δὲν ἀπέβη εἰς ὄφελος τοῦ βουλγαρικοῦ Λαοῦ. Τὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐργατῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ὁ Τσερβένκοφ ὑπόσχεται νὰ ἐπιτύχῃ μετὰ τὸ δεύτερον πενταετὲς σχέδιον. Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις μετριοπαθεστέρα τώρα, ὑπόσχεται νὰ περιορίσῃ τὰς μεγάλας βιομηχανικὰς ἐπιδιώξεις, πρὸς αὔξησιν τῆς παραγωγῆς καταναλωτικῶν ἀγαθῶν ὑπὲρ τοῦ πληθυσμοῦ. Τὸ σημειούμενον οικονομικὸν χάος, ἡ σπάνις τῶν τροφίμων καὶ ἡ πενία τῶν ἀγροτῶν, ἀναγκάζουν τὴν Βουλγαρίαν νὰ σταματήσῃ τὰ μεγάλα κομμουνιστικὰ πειράματα καὶ νὰ ζητῇ τὴν εἰρήνην μετὰ τοὺς γείτονάς της. Ἀλλὰ ὁ κομμουνισμὸς ἀποβλέπει μόνον νὰ ἀναπαυθῇ διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ μέλλον καὶ διὰ νὰ συνεχίσῃ πάλιν τὴν βάνανυσον πορείαν του.

Αἱ Στρατιωτικαὶ Δαπάναι. Στρατιωτικαὶ δυνάμεις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Δηλώσεις τοῦ Ἀρχιστρατήγου κ. Grunther.

Εἰς τὸ New - York Herald Tribune τῆς

19ης τρέχ. ὁ γνωστὸς σχολιαστὴς Don Cook ἐξετάζει τὰς τελευταίας δηλώσεις τοῦ ἀρχιστρατήγου Grunther, αἵτινες σὺν τοῖς ἄλλοις παρουσιάζουσι μεγάλην σημασίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ περιμαχήτου ζητήματος τοῦ ὕψους τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν μας. Διὰ πρῶτην φορὰν ἀπὸ τοῦ 1950 - γράφει ὁ Don Cook - ὁ ἀρχιστράτηγος, ὁμίλησε μετὰ σχετικὴν αἰσιοδοξίαν. Ἀπὸ τοῦ 1951, εἶπεν ὁ ἀρχιστράτηγος, αἱ δυνάμεις τοῦ NATO ἠὔξησαν κατὰ 3 - 4 φορές. Τοῦτο ὁμοῦς ἔχει τὴν ἐξῆς σπουδαιότητην ἔννοian: Οἱ Ρῶσσοι, κατὰ τοὺς στρατηγικοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους ἐφήρμοζαν εἰς τὸν 2ον παγκόσμιον πόλεμον, δὲν ἐπετίθεντο ποτὲ ἐὰν δὲν εἶχον συγκεντρώσῃ τετραπλασίας δυνάμεις ἀπὸ ὅσας ὑπελόγιζον ὅτι διέθετεν ὁ ἀντίπαλος.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀρχιστρατήγου ὁμοῦς, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ συγκεντρώσουν ἐν Ἀνατολ. Γερμανίᾳ περὶ τὰ 2,5 ἑκατομ. μαχίμου δυνάμεως, πρὶν ἢ σκεφθοῦν σοβαρῶς νὰ ἐπιτεθοῦν. Σήμερον δὲν ἔχουν παρὰ 100.000. Δύνανται βεβαίως νὰ τὰς αὔξῃσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ παρήρχετο ἀπαράτηρητον καὶ ἐξασφαλίζει εἰς τὴν ἀμυναν σοβαρὰ περιθώρια χρόνου καὶ πολλὰς δυνατότητας ἀμυντικῶν ἀντιπερισπασμῶν.

Ἡ Ἀεροπορία. Συμβολὴ εἰς τὴν ἐκβασίν τοῦ πολέμου

Εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν Deutsche Illustrierte τῆς Στουτγάρτης δημοσιεύεται ἀπὸ τινος σειρᾶ ἄρθρων τοῦ Γερμανοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου τῆς Ἀεροπορίας κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον στρατηγοῦ Galland. Τὰ ἄρθρα αὐτὰ εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διότι ἀποκαλύπτουν διὰ πρῶτην φορὰν πρὸ τῆς δημοσιότητος τὴν καιρίαν ἐπίδρασιν ἣν ἔσχεν διὰ τὴν συντριβὴν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ἡ συμμαχικὴ ἀεροπορία στρατηγικοῦ βομβαρδισμοῦ. Τὰ συμπεράσματα τοῦ στρατηγοῦ ἀσφαλῶς ἔχουν σημασίαν καὶ διὰ τὴν σημερινὴν διάρθρωσιν τῆς ἀτλαντικῆς ἀμύνης, προσανατολιζομένης ὡς γνωστὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τοὺς στρατηγικοὺς βομβαρδισμούς. Κατὰ τὸν Galland, τόση ἦτο ἡ ἐπίδρασις τῶν συμμαχικῶν βομβαρδισμῶν ἐπὶ τοῦ δικτύου παραγωγῆς καὶ μεταφορᾶς ὑγρῶν καυσίμων ἀπὸ τῆς ἐνᾶρξενος τῶν κατὰ Μάιον 1944, ὥστε διερωτᾶται διατί οἱ σύμμαχοι ἤργησαν τόσον πολὺ νὰ ἀναλάβουν τὴν ἐν μεγάλῃ κλίμακᾳ ἐπίθεσιν τῶν ταύτην. Ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου αἱ δυσχέρειαι ἐφόδιασμοῦ εἰς βενζίνην κατέστησαν ἤδη σοβαρόταται. Τὸν Σηβριον ἀντὶ τῶν ἀπαρτιτῶν 180 χιλ. τόνων μηνιαίας καταναλώσεως, ἡ γερμανικὴ ἀεροπορία διέθετε μόνον 30 χιλ. «Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ μαχητικὴ τῆς δράσεως ἐξουδετερώθη τελείως.»

Διευθύνσεις κατὰ νόμον: Ὑπεύθυνος συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 6 § 1 ν. 1092/1938
Διευθυντὴς ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ κατοικία ὁδὸς Ἱπποκράτους 9 τηλ. 23.470 ΑΘΗΝΑΙ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου Διον. Πετσάλης κατοικία Ψαρομυλικοῦ 15 τηλ. 22.062 Ἀθῆναι
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 2 χιλ.

